

308 ALEXANDER V. & JOANNES XXII. DICTVS XXIII.

ALEXANDER QUINTVS PONT. CCLV. ANNO DOMINI MCDIX.

Alexander V. Bononiensis, Frater Petrus Philargi antea vocatus, Presbyter Cardinalis Basilicæ SS. Duodecim Apostolorum, creatus Pisis anno 1409. Coronatus die 9. Julii, eodem anno, sedit menses 10. dies 8. nullos Cardinales creavit. Obiit Bononiæ 5. Nonas Maii 1410. & sepultus in Ecclesia Fratrum Minorum. Vacavit sedes dies 24.

JOANNES XXII. DICTVS XXIII. PONT. CCIX. ANNO DOMINI MCDX.

Joannes XXII. dictus XXIII. Neapolitanus, Balthasar Costa antea dictus, Diaconus Cardinalis S. Eustachii, creatus Bononiæ 26. Kalendas, coronatus octavo kal. Junii 1410. Vixit annos quinque, dies quindecim. Creavit Cardinales 16. abdicavit pridie kal. Junii, anno 1415. postea à Martino V. creatus Episcopus Cardinalis Tufculanus, & sacri Collegii Decanus, 9. kal. Julii 1419. Obiit Florentiæ 11. kal. Ianuar. eodem anno, & in Baptisterio S. Ioannis sepultus.

Indictio generalis Concilii Constantiensis primi, pro die 1. mensis Novembris anni 1414.

IOANNES EPISCOPVS, Servus Servorum Dei: Ad perpetuam rei memoriam.

D pacem & exaltationem Ecclesiæ, & tranquillitatem Christiani populi, prompto corde, & efficaci desiderio intendentes, ea libenter ordinamus, & quærimus, per quæ huiusmodi pax, & exaltatio tranquillitatis merito valeat promereri.

§. 1. Dudum siquidem fel. record. Alexander PP. V. antecessor noster, in sacro Generali Pisano Concilio tunc præsidens, ex quibusdam magnis & arduis causis eundem moventibus, ipso approbante Concilio inter cætera decrevit, iterum generale Concilium ex tunc ad terminum per se, vel successorem suum, in loco de quo sibi, vel eidem successori videretur, fore solemniter convocandum. Idemque prædecessor es, quæ circa reformationem Ecclesiæ expedienda restabant, pro tunc suspendit, ipsumque Concilium usque ad tempus triennii præfatum continuandum statuit, & prorogavit.

§. 2. Postmodum verò ipso Alexandro prædecessore nostro, sicut Deo placuit, vita functo, nobisque diuina favente clementia ad apicem summi Apostolatus assumptis, dum tempus ejusdem triennii jam aduenerat, & nos per vestigia eiusdem prædecessoris incedere, & ordinationem præfatum ab eo in Concilio, ut præfatur, factam puro corde, & recta voluntate adimplere properaremus, quibusdam rationibus tunc expressis, animum nostrum moventibus Concilium huiusmodi in Romana Vrbe (quæ paulo ante de manibus hostium recuperata, præsentiam nostram pro ipsius conservatione plurimum flagitabat) debito tempore convocavimus.

§. 3. Verum quia veniente postea tempore constituto Prælati, & cæteri qui huiusmodi Concilio interesse debebant, nequaquam in tanto numero convenerunt, quantum rerum agendarum pondus & magnitudo requirere videbatur, nos post alias prorogationes per nos factas, tandem Concilium ipsum ad mensem Novembris nunc præsentem, solemniter prorogavimus, ac celebrandum statuimus. Locum autem reliquimus infra certum tempus declarandum, ut interim super eo maturius consuleremus.

§. 4. Post hæc verò infra dictum tempus nondum elapsum, per literas charissimi in Christo filii nostri Sigismundi electi in Regem Romanorum, & Hungariæ Regis Illustris, instantissimè requisiti, ut non properaremus in declaratione huiusmodi loci pro Concilio faciendo, sed tam in declaratione loci prædicti, quam etiam in tempore dicti Concilii celebrandi superfedere vellemus, donec ipsi Nuntios suos super hoc instructos ad nostram præsentiam destinarent.

§. 5. Nos votis eiusdem Regis, quæ ex zelo devotio- nis, & puritate fidei emanare conspiciebamus, annuentes, adventum præfatorum Nuntiorum de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, & Prælatorum, qui Romæ in generali consistorio ad hoc vocati fuerunt voluntate, consilio, & assensu duximus expectandum. Deinde cum post Romanæ Urbis miserabilem casum ad nos tunc apud Florentiam existentes eiusdem Regis Nuntii accessissent, & ex parte eiusdem Regis multa nobis circa materiam suggestissent, eorum auditis re- lationibus, pro pleniori expeditione delictos filios nostros Antonium tit. S. Cecilie Presbyterum, & Franciscum tit. SS. Cosmæ & Damiani Diaconum, S. R. E. Cardinales cum plena potestate super huiusmodi electione loci, & deputazione temporis, ac simul cum eis dilectum filium nostrum nobilem virum Manuelem Chrysoloram, Militem Constantinopolitanum, ad præsentiam eiusdem Regis transmisimus: qui ad eum venientes tandem de ipsius Regis consilio, & assensu Civitatem Constantien. provincie Moguntinen. pro loco huiusmodi Concilii celebrandi concorditer elegerunt, ac tempus ad initiandum huius

MARTINUS III. DICTUS V.

hujusmodi Concilium, statuerunt diem primum mensis Novembris proxime venturi.

§. 6. Deinde vero nos qui pro quibusdam arduis, & magnis negotiis cum eodem Rege juxta nostrum, & ipsius desiderium personaliter convenientes, certificati ab eo de habilitate, capacitate, & securitate Civitatis Constantie antedictae, quam securitatem ipse Rex praestitit, & in ipso Concilio personaliter a futuram pollicetur, volentes, & ab intimis cupientes, ut praefata celebratio Concilii salubriter impleatur, & optatum consequatur effectum, hujusmodi electionem loci, & temporis, ut praefertur, factam, auctoritate Apostolica tenore praesentium de eorundem fratrum nostrorum consilio, & assensu ratificamus, approbamus, & confirmamus, ac ei Apostolici roboris adjicimus firmitatem, praefatumque Concilium in Civitate praedicta Constantiensi die 1. mensis Novembris proxime venturi, iniciandum, & auctore Domino exinde celebrandum, eadem auctoritate, & consensu harum serie statuimus, pronuntiamus, & decernimus.

§. 7. Venerabiles fratres nostros Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, & dilectos filios electos Abbates, & caeteros Ecclesiarum, & Monasteriorum Praelatos requirentes, hortantes, & monentes, ac in virtute praestiti juramenti, & sanctae obedientiae eisdem mandantes, quatenus personaliter, necnon charissimos in Christo Reges, & nobiles viros, Duces, Principes, Marchiones, & alios qui hujusmodi Concilio interesse debent, & inibi proficere possunt, quoquo modo per viscera charitatis D. N. IESU CHRISTI, invitantes, & exhortantes, quatenus pro pace Ecclesiae, & omnium Christianorum, etiam personaliter, vel si personaliter non possint, per solemnes Oratores congruo tempore Concilio dicto debeant interesse, ut sic congregata fidelium multitudine copiosa, ea qua in eodem Concilio agenda incumbunt, Deo auctore & adjutore salubriter ordinentur. Nulli ergo, &c.

Datum Laudae V. Idus Decembris, Pontificatus nostri Anno quarto.

MARTINUS III. DICTUS V. PONT. CCX. ANNO DOMINI MCCCXVII.

MARTINUS III. DICTUS V. Romanus, Otho, vel Odo Columna antea dictus, Diaconus Cardinalis S. Gregorii in Velabro. Creatus à Concilio Constantiensi, 3. Idus Novembr. 1417. Coronatus 10. kal. Decemb. eodem anno. Sedit annos 13. menses 3. dies 12. Creavit Cardinales 19. Obiit 12. Februarii 1431. Vacavit sedes dies 18.

Damatio errorum Ioannis Vvicleff de Anglia, Ioannis Hufz de Bohemia, & Hieronymi de Praga, & aliorum, de Sacramentis Ecclesiae male sentientium, eorumque complicum & fautorum, Ac forma haereticos, suspectosque de haeresi examinandi.

MARTINVS EPISCOPVS, Servus servorum Dei: Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, Episcopis, & Inquisitoribus haeretica Pravitatis ubilibet constitutis, ad quos litterae praesentis pervenerint, Salutem & Apostolicam benedictionem.

Edita An. D. 1418.

INTER cunctas pastoralis curae sollicitudines, quibus praesentibus incessanter, illa potissime fortius nos angit, ut haereticis de finibus Christianorum expulsi, suisque falsis doctrinis & erroribus perveris penitus, quantum nobis ex alto conceditur, extirpatis, orthodoxa & Catholica fides integra & illibata permaneat, ac populus Christianus in ejusdem fidei sinceritate, quolibet obscuratio nis femoto velamine, immobilis & inviolatus persistat.

Exordium

§. 1. Sanè dudum plusquam omnibus retroactis temporibus, in nonnullis Regionibus & dominiis, praesertim in regno Bohemiae & Marchionatu Moraviae, ac locis & districtibus illis vicinis, adversus fidei Catholicae dogmata insurrexerunt quondam haeresiarum circuncelliones, schismatici & seditiosi Luciferina superbia & rabie lupina evecchi demoniorum fraudibus illusi, de vanitate in idipsum (licet forent de diversis mundi partibus oriundi) convenientes, & caudas colligatas habentes, damnatae videlicet mem. Ioannes Vvicleff de Anglia, Joannes Hufz de Bohemia, & Hieronymus de Praga, qui utinam alios secum ad infidelitatis interitum non traxissent. Nam ubi hujusmodi pestilentes personae perversa dogmata pertinaciter seminabant, in suae doctrinae pestiferae primordio praelati, & alii iudicialis potestatis regimina exercentes, tanquam canes muti non valentes latrare, nec ulciscentes cum Apostolo in promptu omnem inobedientiam, haeresiarum ipsos pestiferos & dolosos, eorum lupinam rabiem truculentam statim ut adstricti fuerant, canonicè coercere, eosque de domo Domini corporaliter eicere non curarunt, sed sacrilegium, falsam, & perniciosam ipsorum doctrinam, per longas moras negligenter convalere permiserunt: populorum multitudo illorum opinionibus falsis decepta pro veris accepit, quae diu mendaciter & perniciosè, ac damnabiliter seminaverunt, eisque credendo à recta fide cecidit turba multa, & errore devio involvitur, pro dolor paganorum, adeo quod per diversa illarum, eisdemque convicinarum partium clymata, oves Christi Catholice haeresiarum ipsi successivè infecerunt, & in stercore mendaciorum fecerunt putrescere.

In Regno Bohemiae & Marchionatu Moraviae insurrexerunt Ioan. Vvicleff & Ioan. Hufz & Hieronymus de Praga, semper nantes diversis dogmata contra fidem

§. 2. Quapropter generalis Constantiensis Synodus tantam fidelium, & fidei orthodoxae plagam, & ruinam videns, exclamare compulsa est cum Augustino: Quid faciet Ecclesiae medicina, salutem omnium materna charitate conquirens, tanquam inter phreneticos, & lethargicos estuans? Nunquid contemnere, nunquid desistere, vel debet, vel potest? Certè non, secundum eundem, imò utriusque sit necesse est molestia, quae neutri est inimica. Nam & molestus est medicus furenti phrenetico, & pater disciplinato filio, ille ligando, iste caedendo, sed ambo diligendo. Si autem negligent, & eos perire permittant, inquit Augustinus, ista mansuetudo potius falsa crudelitas est. Proinde Synodus praefata ad omnipotentis Dei gloriam, ipsiusque Catholicae fidei, ac Christianae Religionis conservationem, augmentum, & animarum salutem, & praeservationem, eisdem Ioannem Vvicleff, & Ioannem Hufz, & Hieronymum, qui inter caetera de sacro Eucharistiae sacramento, & aliis Sacramentis Ecclesiae, & articulis fidei, aliter quam sancta Romana Ecclesia credit

Idea Synodus Constantiensis illos declaravit haereticos &c.